

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 1485/2025
17.12.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Милене Рашић, председника већа, Гордане Којић, Александра Степановића, Бојане Пауновић и Дијане Јанковић, чланова већа, са саветником Врховног суда Весном Зарић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због два кривична дела угрожавање сигурности из члана 138. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости бранилаца окривљеног АА - адвоката Вићентија Даријевића и Деане Берак Савковић, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Зрењанину К 274/25 од 26.06.2025. године и Вишег суда у Зрењанину Кж1.267/25 од 18.09.2025. године, у седници већа одржаној дана 17.12.2025. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости бранилаца окривљеног АА - адвоката Вићентија Даријевића и Деане Берак Савковић, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Зрењанину К 274/25 од 26.06.2025. године и Вишег суда у Зрењанину Кж1.267/25 од 18.09.2025. године, у односу на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) и 2) Законика о кривичном поступку, док се у осталом делу захтев за заштиту законитости бранилаца окривљеног **ОДБАЦУЈЕ.**

Образложење

Пресудом Основног суда у Зрењанину К 274/25 од 26.06.2025. године окривљени АА оглашен је кривим због извршења два кривична дела угрожавање сигурности из члана 138. став 1. КЗ и осуђен на јединствену казну затвора у трајању од једне године и два месеца у коју казну му је урачунато време проведено у притвору. Према окривљеном изречена је мера забране приближавања и комуникације са оштећенима и обавезан је на плаћање трошкова кривичног поступка.

Пресудом Вишег суда у Зрењанину Кж1.267/25 од 18.09.2025. године одбијене су као неосноване жалбе ОЈТ у Зрењанину и бранилаца окривљеног, а пресуда Основног суда у Зрењанину К 274/25 од 26.06.2025. године, потврђена

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднели су браниоци окривљеног АА - адвокати Вићентије Даријевић и Деана Берак

Савковић, због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 1) ЗКП, повреде кривичног закона из члана 439. тачка 1), 2) и 3) ЗКП, са предлогом да Врховни суд усвоји поднети захтев, укине другостепену пресуду и врати је на поновно одлучивање или је преиначи и окривљеног ослободи од оптужбе или га осуди за једно кривично дело угрожавања сигурности.

Врховни суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Врховном јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку, те је у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештења Врховног јавног тужиоца и бранилаца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је након оцене навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован у делу који се односи на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) и 2) ЗКП, док је у осталом делу недозвољен и нема прописан садржај.

Захтевом за заштиту законитости бранилаца окривљеног истиче се повреда кривичног закона из члана 439. тачка 1) и 2) ЗКП. Образлажући повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП браниоци окривљеног наводе да нису испуњена битна обележја бића предметног кривичног дела у односу на оба оштећена, јер се не ради о озбиљној претњи, па самим тим ни последица у смислу доживљеног угрожавања сигурности није постојала. Наиме, у ситуацији када постоји активна расправа између окривљеног и оштећеног ББ, не ради се о озбиљној претњи, нити о претњи подобној да изазове страх код оштећеног, јер када је претња изречена у свађи између окривљеног и оштећеног, ако су обојица активно учествовали нема ни кривичног дела угрожавања сигурности из члана 138. став 1. КЗ. Даље, у односу на оштећеног ВВ, ради се о условној претњи код које испуњење претње зависи од извршења радње оштећеног и тада се не може говорити о постојању кривичног дела угрожавања сигурности из члана 138. став 1. КЗ.

Браниоци окривљеног у односу на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП истичу да је окривљени оглашен кривим за два кривична дела угрожавања сигурности из члана 138. став 1. КЗ иако је радња извршења према оба оштећена извршена истовременим поступањем, јер се ради о истој ситуацији у истом временском тренутку, па је суд могао окривљеног огласити кривим само за једно кривично дело. У крајњем случају суд је могао окривљеног осудити за кривично дело угрожавања сигурности из члана 138. став 2. КЗ, што би било повољније према њему.

Изнети наводи захтева за заштиту законитости бранилаца окривљеног се, по оцени Врховног суда, не могу прихватити као основани, из следећих разлога:

Наиме, у изреци пресуде је наведено да је окривљени АА, у време, месту и на начин ближе описан у изреци пресуде, „... у стању када је био способан да схвати значај свога дела и да управља својим поступцима, претњом да ће напасти на живот и тело, угрозио сигурност оштећених ВВ и ББ..., на тај начин што се најпре обратио оштећеном ВВ, који је радио у локалу, говорећи му да ће му набити куглу у уста и да ће га гађати њом, притом држећи у руци билијарску куглу, да би се затим умешао и оштећени ББ, коме се обратио речима „дођи иза да теби набием ову куглу у д...“, услед

којих претњи су се оштећени уплашили за своју безбедност, при чему је био свестан својих дела и хтео њихово извршење и био свестан да су његова дела забрањена.“

Из чињеничног описа утврђеног у изреци правноснажне пресуде јасно произилази да се у односу на оштећеног ВВ не ради о условној претњи, која би постојала када би се претеће радње везивале за неко будуће понашање, односно када би се претња односно оно чиме се прети условило односно везало за неко понашање, док из радњи које је окривљени предузео у односу на оштећеног ББ не произилази било каква претходна активна расправа између окривљеног и оштећеног.

По налажењу овога суда, овако упућене претње окривљеног представљају непосредну претњу нападом на живот и тело оштећених, јер је окривљени критичном приликом оштећенима упутио озбиљну, директну и конкретну претњу да ће напасти на њихов живот и тело, које претње су несумњиво код оштећених створиле осећај страха и угрожености за сопствени живот и телесни интегритет.

Поред наведеног, неосновани су и наводи бранилаца окривљеног да се у конкретном случају ради о једном кривичном делу јер је радња извршења према оба оштећена извршена истовременим поступањем и ради се о истој ситуацији у истом временском тренутку, обзиром да из изреке правноснажне пресуде произилази да су у питању две радње извршења које је предузео окривљени и то прво према оштећеном ВВ коме је рекао да ће му набити куглу у уста и да ће га гађати њом, притом држећи у руци билијарску куглу, а онда према оштећеном ББ коме се обратио речима „дођи иза да теби набијем ову куглу у д...“. Дакле, у конкретном случају се не ради о ситуацији да је једном радњом угрожена сигурност више лица, већ је окривљени са две одвојене радње угрозио сигурност два пасивна субјекта.

Како чињенични опис кривичног дела утврђен у изреци правноснажне пресуде садржи сва битна законска субјективна и објективна обележја два кривична дела угрожавања сигурности из члана 138. став 1. КЗ, за која је окривљени правноснажно оглашен кривим, то су супротни наводи захтева којима се указује на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) и 2) ЗКП, од стране овога суда, оцењени као неосновани.

Захтев за заштиту законитости бранилаца окривљеног АА је у осталом делу недозвољен и нема законом прописан садржај.

Захтевом за заштиту законитости се истиче и повреда кривичног закона из члана 439. тачка 3) ЗКП, због које је подношење захтева дозвољено окривљеном и његовом браниоцу. Међутим, у образложењу наведене повреде браниоци окривљеног наводе да је одлука о кривичној санкцији престрога и да се окривљеном могла изрећи блажа казна, те да на страни окривљеног није било отежавајућих околности, на који начин се суштински указује на повреду одредбе члана 441. став 1. ЗКП, а што не представља законски разлог због којег је, у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП, дозвољено подношење овог ванредног правног лека окривљеном и његовом браниоцу због повреде закона, па је Врховни суд захтев бранилаца окривљеног АА, у овом делу, оценио недозвољеним.

Браниоци окривљеног у поднетом захтеву истичу и битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 1) ЗКП, која представља законом

дозвољен разлог за подношење захтева за заштиту законитости, али како у образложењу захтева не дају ни један разлог због којег сматрају да је дошло до повреде наведене одредбе закона, а имајући при томе у виду да Врховни суд испитује правноснажну одлуку или поступак који је претходио њеном доношењу у оквиру разлога, дела и правца побијања који су истакнути у захтеву за заштиту законитости, то је Врховни суд нашао да захтев за заштиту законитости бранилаца окривљеног АА, у овом делу нема законом прописан садржај.

Са изнетих разлога, налазећи да побијаним пресудама није учињена повреда закона на коју се неосновано указује захтевом за заштиту законитости бранилаца окривљеног АА - адвоката Вићентија Даријевића и Деане Берак Савковић, Врховни суд је, на основу члана 491. став 1. ЗКП, захтев у односу на повреде закона наведене у изреци одбио као неоснован, док је у осталом делу, на основу члана 487. став 1. тачка 2) и 3) ЗКП и члана 484. и 485. став 4. ЗКП захтев одбацио и одлучио као у изреци пресуде.

Записничар-саветник
Весна Зарић, с.р.

Председник већа-судија
Милена Рашић, с.р.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић